

**„מילוי החובה הוא אחד התענוגות המעודנים שהמציאו בני־אדם...
אחלול תנועת־המונים גדולה להתנצרותם החופשית. בכבוד ובהגיונות
של כל היהודים... יש לי זכות להיות האנטישמי הגדול שבכולם...”**

חזוה־המדינה כבן־תמותה

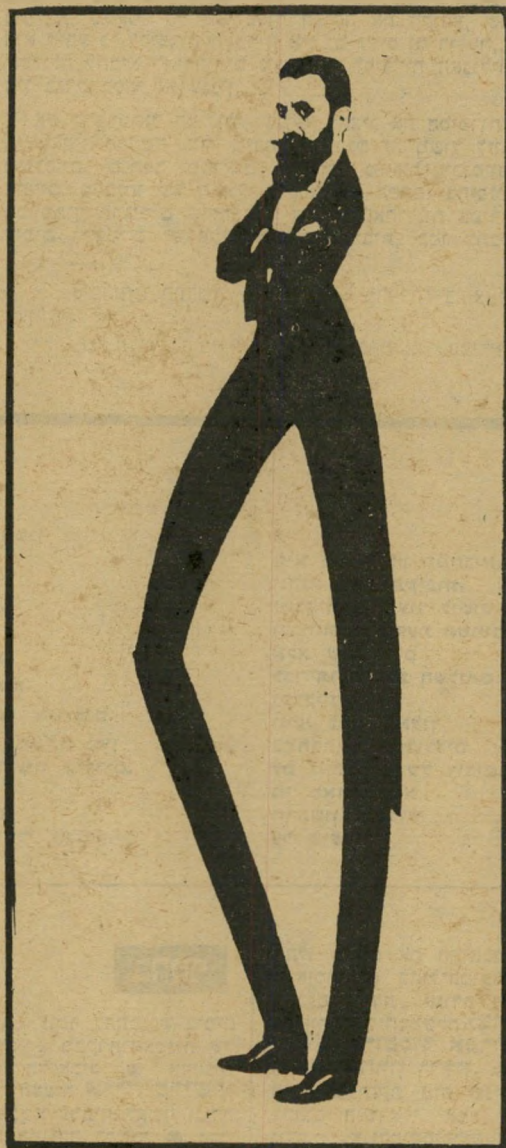
תוארכיבוד, כמוהו כגרמני, אנגלי, צרפתי; בקיצור ככל בני התרבות.
יש צורך בממון רב להגשמת חזונו, הי
אם הצדקה היהודית תתמוך כך?
אופייני הדבר, שבשום עם אין כלי־כ הרבה צדקה וכלי־כ הרבה קבוצים כקרב היהודים. הצדקה מקלקלת את האופי־הלאומי. הצדקה היהודית (בידי נדבנים כי רוטשליד) נהפכה למכונה המחרישה את זעקות המצוקה. **מהי עמדתך לממון של משפחת רוטשליד?**
שידך?
איאלץ לפתוח במערכה נגד הרוטשילדים... הסכנה הר עולמית הגלומה בתמנון זה... (יש צורך) בנקמה גוראה באותם בנקאים גדולים... הם יהיו ראויים לה...
האם אתה מאמין בדמוקרטיה?
הדמוקרטיה היא שטות פוליטית. מחליט עליה רק המון משולהב בשעת התרגשות של מהפכה...

”
אני אוהב רק את אותן הנשים הדורסות אותי...

”
אבני בכוח הדמוקרטיה לשמור על צדק ומשפט.
דמוקרטיה המעמידה בתידין־של־משבעים בלתי מוצלחים כבר היא מלוכנית על־פי טבעה. לא חסר לה אלא רודן, וזה ימצא.
טוענים שחפצת להמריד את בנך האנס כדוגמה של המדינה־היהודית. כיצד ראת את טקס הכתרתו?
התהלכה תצא מארמון הדוג'ה ותיפתח עלידי פרשיר הרצל. אחריהם תותחנים ורגלים... בעוד הכל צועדים לבושים מדים חגיגיים עטורי־זהב, והכוהנים הגדולים תחת אפריונים, הדוג'ה עצמו ילבש בגדי־קלון של יהודי בימיה־ביניים: כובע מחודד, טלאי־זהב... רק בתוך המיקדש נשים על כתפיו גלימה מפוארת וכתר על ראשו. פירוש הדבר, בעיניו אינך אלא יהודי מסכן. לעולם אל תשכח מה סבלנו. אבל בעיני העולם אתה נסיך רבי תפארת. כשהשבת כי אולי אכתיר ביום מן הימים את בני (האנס) לדוג'ה... ביהמיקדש, בפני רביה־מדניה... עמדו דמעות בעיני... *

הזכרת ביהנים גדולים, מה תפקיד הדת דעתך עבורנו ביהודים?
הדת מאחדת אותנו; המדע עושה אותנו בני־חורין... והיהדות הדתית שקיבחה על עצמה את עול־הציונות?
השתתפותם של החרדים משמחת מאוד — אבל תיאור קרטיה לא תקום!
בראשית דרכך המדינית חפצת הנצר את כל היהודים, פנית לאפיקור. מה רצית דומר לו?
שיעזרו לנו כנגד האנטישמיות. בתמורה אחולל אני תנועת־המונים גדולה להתנצרותם החופשית, בכבוד ובי הגינות. של כל היהודים...
האם היית מוכן אישית להמיר את דתך?
אני עצמי לא אמיר את דתי לעולם, אף־על־פיכך אני מצדד בהמרת הדת. מה דעתך על זה? לדידי העניין חתום, אך הוא מטריד אותי מאוד לגבי בני האנס. אני שואל את עצמי אם זכאי אני להחמיץ ולהשחיר את חייו כשם שהחמצו והושחרו חיי אני.

* ילדיו של הרצל, הנס, פאולינה וטרודה חיינים היו טראגיים. האנס התנצר, פאולינה התמכרה לסמים, שני הם התאבדו ב־1930. טרודה אושפזה שנים רבות בבית חולים לחליית־רוח וניסתה ב־1943 במחנה ריכוז נאצי.

מאות בשנים נשתרשו בתרבויות ולאומים שונים, נבדלים זה מזה, קבוצות קבוצות...
אז מה הם בעיניך חיים יהודיים.
(כאשר) יניחו לכם לחיות — כאשר תדעו כיצד למות.
אם כך, מדוע הטריד אותך נושא הדגל.
„דגל? מה זה? מוט עץ ועליו פיסת־בד?” לא אדוני, דגל הוא הרבה יותר מזה, בדגל מוליכים בני־אדם... למען דגל, בני־אדם חיים ומתים. על־פי האמת הרי זה הדבר היחיד לשמו מוכנים הם למות בהמונים. אם מחנכים אותם לזאת.
אתה רוצה דומר שבני־אדם יעזבו ארץ צות על־מנת למות למען דגל?
האמן לי את הפוליטיקה של עם שלם — ביחוד עם המפורד בכל העולם — אפשר לנהל רק באמצעות דברים אשר אין להם שיעור, דברים המרחפים באויר. יודע אתה ממה יצרו את האימפריה הגרמנית? מחלומות ושירים. מהזיות על דגלים של שחור אדום וזהב; ובזמן קצר מאוד, ביסמארק רק טילטל את העץ שבעלי־חזון נטעו אותו...
אזה הסיבות שהניאו אותך לחולל את הציונות?
ארץ־הבחירה מצוייה במקום שאליו נישא אותה... ארץ־הבחירה, שם יורשה לנו סוף־סוף להצמיח אפים עקומים, זקנים שחורים ואדומים, רגליים עקומות, מבלי שיבזו לנו על כך... שם נחיה סוף־סוף כאנשים בני חורין, על אדמתנו... שם ייהפך כינויה־גנאי „יהודי” לי

ד"ר בנימין זאב תיאודור הרצל (1860—1904)
משפטן, סופר, מחזאי ומדינאי, חוזה „מדינת היהודים”, מנהיג שגדל באזורת המאה ה־19, וספג מרוחה — שעה שעיניו היו נשואות למאה ה־20. בדמותו נילם ד"ר הרצל, בחייו, את כל הקונפליקטים הדתיים, תרבותיים ולאומיים של יהודי.
לאחרונה ראתה־אור בהוצאת „עם עובד” המונגראפיה „הרצל” מאת עמוס אילון, המציגה את האדם המסתתר מאחרי „אגדת הרצל”, ואת מיכלול דעותיו אידות נושי איים יהודיים (וישראלים) שטרם באו על פתרון. במקום ביקורת על המונגראפיה, בחרה מערכת „העולם הזה” להציג שאלות בעלות אופי ציבורי ואישי, בעלות השלכה במציאות הנוכחית, תוך ליקוט התשובות במונגראפיה גופה. דרישה מוזמנת זה נערך בידי דן עומר:
מה דעתך על יצירת „אגדת הרצל”.
ראיתי והאונתי להולדת אגדת־אישיותי. העם הוא

”
לא השגתי כלום מבחינה אינטלקטואלית... רק גיליח' כישרון ממוצע...

”
רגשני; ההמונים אין להם ראייה בהירה. נדמה לי שכבר עכשיו אין להם מושג ברור עלי. אך קל מיתמר סביבי. אולי יהיה עמוד־ענן אשר בו אתהלך.
מה הניע אותך לפעול כפי שפעלת.
מילוי־החובה הוא אחד התענוגות המעודנים שהמציאו בני־אדם.
מה היתה הרגשתך שעה שהתחתנת בי פעילותך הציונית.
(כמו) ריקוד בין בייצים, שכולן בלתי־נראות. **כיצד השפיעה עליך ההתנגדות היהודית האישיותך בראשית דרכך המדינית.**
עלי להודות בגלוי לעצמי: רוחי נפלה. היהודים נגדי עד כדי כך שאני מרגיש שיש לי הזכות להיות האנטישמי הגדול שבכולם.
וההנהגה היהודית שיש אותם ימים. העילית היהודית מורכבת מנבלים עלובים. והעם?
אם תרצו אין זו אגדה.
כיצד ציירת בעיני עצמך את דמות המנהיג.
המנהיג חייב פשוט לחבוש את הכובע וללכת בראש, ואז ילכו אחריו השאר בהתפעלות ומסירות. האם מעריצים את שכלו? (לא!) מעריצים את הכובע ואת העוז שנדרש כדי לחבוש אותו.
כיצד נראתה דך הציונות אחרי שי חוללת אותה.
הציונות היא רעיון מצויין; הצרה היא, שמן הנמנע להוציאה אל הפועל על־ידי... יהודים.
האם הסיבה נעוצה ב„בעיה היהודית”.
הבעיה היהודית אינה לאומית ואינה דתית, אלא חברתית.
האם יתכן שכתוצאה מכך אתה מכין את האנטישמיות.
אני מכין את האנטישמיות. לא באשמתנו נשארנו אנו היהודים גוף ור בתוך העמים השונים. בגישו דבקו בנו כמה תכונות המפריעות לחברה. אנחנו דבקים בממון מ־ שום שהדיווח אותנו אל הממון (בימי הביניים)...
יתכן שכתוצאה מכך שמרה עדינו הי תרבות היהודית?
תרבות יהודית? מה זה?
אבני ביהודים נשתמרה מסגרת הומיני גנית.
(כאשר) ישובו היהודים הביתה באחד הימים, (ויתקבצו בארצם), הרי למחרתו יתברר להם כי אינם עוד עם אחד.